

§ 214.

229) 2det Stykke, L. 12—16: Efter „Hovedforhandlingen“ sættes „Punktum“ istedetfor „Komma“. Ordene: „og . . . Beviisligheder“ forandres til: „Han indskærper det Fornødne i Henhold til § . . . Naar et Beviismiddel vel ikke ifølge Loven kan udelukkes, men der dog er Dmstændigheder, som svække dets Paalidelighed, henleder han Opmærksomheden herpaa, navnlig udhæver han det, der kan gjøre det betænkeligt at bygge paa et Vidnes eller Anklagedes Udsagn, uden at han dog udtaler nogen bestemt Mening om Virkningen heraf eller om Sagen i dens Heelhed. Formanden bør ikke dvæle ved Overanklagerens eller Forsvarerens Foredrag, medmindre i samme findes vildledende eller ubespjede Udtalelser“.

230) 3die Stykke forandres til: „Overanklageren og Anklagede kunne, saafremt de finde Noget mindre rigtigt giengivet eller noget Punkt indbraget, som ligger udenfor Hovedforhandlingen, gjøre Henstilling til Formanden i den Anledning. Hvis denne dertil finder Anledning, kan han lade et omtvistet Punkt oplyses ved ny Afhøring“.

§ 215.

231) Paragrafen udgaaer.

§ 216.

232) 1ste Stykke, 1ste Punktum affattes saaledes: „Formanden slutter sit Foredrag med for Rævningerne at fremsætte Spørgsmaalene. Disse affattes i Henhold til Anklagebeslutningen.“

233) L. 5 og 14—15: „Anklagefjendelsen“ forandres til: „Anklagebeslutningen“.

Fleertallets Forslag:

234) a. 1ste Stykkes sidste Punktum og 2det Stykke udgaae.

b. Mindretallets Forslag:

1ste Stykkes sidste Punktum affattes saaledes:

„Derhos kan Formanden, naar han finder,

at de til Grund for Anklagebeslutningen liggende Gjerninger i denne ere betegne paa en mindre rigtig Maade, affatte Spørgsmaalene saaledes, som han anseer det rigtigt.“

§ 217.

235) L. 3—5: Ordene: „strafbare . . . Kjendemerker.“ forandres til: „den Forbrydelse, der lægges ham til Last.“

236) Som 4de Stykke tilføies: „Naar dertil er Anledning, forelægges Spørgsmaal, om Anklagede er skyldig i forsættelig eller kun i uagtsom Lovovertrædelse, om Forbrydelsen er fuldbyrdet eller ikkun forsøgt, om den Anklagede er Hovedmand eller kun Medskyldig, og i sidste Fald om Bestaffenheden af hans Meddeeltighed i Gjerningen. Disse Spørgsmaal kunne indbefattes under Hovedspørgsmaalet eller gjøres til Gjenstand for særskilte Spørgsmaal.“

§ 218.

237) L. 3—6: Ordene: „for . . . fremsætte“ forandres til: „almindelige Straf, dog berunder ikke indbefattet Forbrydelsens Gjen tagelse, kunne, forsaavidt dertil efter Sagens Bestaffenhed findes Anledning, stilles særskilte Spørgsmaal til Rævningerne“.

§ 219.

238) 1ste Stykke udgaaer.

239) 2det Stykke, L. 1: Ordene: „Heller . . . stille“ forandres til: „Spørgsmaal stilles ikke“.

240) 2det Stykke, L. 5—10: 3 Ste Linie sættes „Punktum“ istedetfor „Komma“ efter „Grændser“, og Resten af Stykket udgaaer.

§ 221.

241) 3die Stykke udgaaer.

§ 222.

242) 1ste Stykke udgaaer.

243) 2det Stykke, L. 5—6: Ordene „og . . . erindres,“ udgaae.

244) 3die og 4de Stykke udgaae.